

Sneeuwvlokje

**Kerstspreekje door Christel Cosijn.
Fotografie Richelle van den Dungen
Gronovius.**

[Sneeuwbel, een van de kunstwerken van Christel Cosijn – zie: www.christelcosijn.com]

Er was er eens een meisje dat leefde op een zonnig eiland in de tropen. Ze woonde er samen met haar vader en moeder in een prachtige villa. In de tuin stonden grote palmbomen die voor schaduw zorgden. Rond het enorme zwembad stonden planten vol exotische bloemen die heerlijk roken. Elke dag na school zwom ze daar samen met haar vriendjes en

vriendinnetjes. Haar haren waren zo wit dat haar vader haar Sneeuwvlokje noemde. Sneeuwvlokje had alles wat haar hartje begeerde. Een grote trampoline, een glijbaan, een klimrek, een porche vol speelgoed en twee slaapkamers. Eén voor haar middagdutje en één om 's avonds in te slapen. Maar toch was Sneeuwvlokje niet zo blij de laatste tijd. Wanneer ze haar laptop aanzette, was er vaak post uit Nederland. Het had daar flink gesneeuwd en ze zag hoe haar neefjes en nichtjes sneeuwballengevechten hielden en sneeuwpoppen met elkaar maakten. Dat wilde zij ook. Op een dag kreeg Sneeuwvlokje een idee. Ze sprong op en pakte de afstandsbediening van de airco en zette deze op 0 graden. Als het koud genoeg was in haar kamer, zou het vast wel gaan sneeuwen. Het werd steeds kouder en kouder maar na een week was er nog geen vlokje sneeuw gevallen. Sneeuwvlokje zat klapper-tandend onder alle zomerdekens die ze had kunnen vinden en begon te huilen. Toen stond ze op en stampvoette. 'Ik wil dat het nu gaat sneeuwen!' gilte ze boos. Plotseling stond er een piepklein feetje naast

haar, met glanzend witte haren en een stralend wit jurkje. 'Hallo, ik ben de winterfee. Wil je echt dat het gaat sneeuwen?' Sneeuwvlokje wreef de tranen uit haar ogen en keek verbaasd naar het piepkleine feetje. Toen knikte ze zo hard ja dat haar haren op en neer dansten. 'Ik geef je drie wensen, dus denk goed na over wat je precies wilt.' Sneeuwvlokje trok de dekens nog wat vaster om zich heen en zei: 'Ik wil dat het nu meteen gaat sneeuwen!' Het feetje vloog naar het raam en wenkte Sneeuwvlokje. Zo snel ze kon liep ze half struikelend over haar dekens naar het raam. Dikke vlokken sneeuw dwarrelden uit de lucht. Ze klapte zo hard in haar handen dat haar deken afviel. Rillend zei ze: 'En ik wil genoeg warme kleren, sleetjes en alles om met mijn vriendjes en vriendinnetjes in de sneeuw te kunnen spelen, en ook een arrenslee met rendieren, net als de Kerstman!' Het feetje glimlachte, zwaaide met haar witte stokje en wees achter haar. Sneeuwvlokje draaide zich om en kon haar ogen niet geloven. Een enorme berg wanten, truien, sjaals, jassen en mutsen in allerlei soorten en maten. Toen wenkte het feetje Sneeuwvlokje opnieuw naar het raam. Sneeuwvlokje had al een stel oorwarmers op en hees zich net in een dikke skibroek.

Hinkelend liep ze naar het raam. Ze kon haar ogen niet geloven. Tussen de met sneeuw bedekte palmen stond een enorme arrenslee gevuld met ski's, schaatsen en slees. Voor de arrenslee stonden acht rendieren geduldig te wachten. Ernaast stond een kraampje met warme chocolademelk, oliebollen, wafels en erwtensoep. Op het zwembad lag al een laagje ijs. 'En ik wil ook...' 'Stil,' zei het feetje. 'Je hebt nog maar één wens over. Bewaar die totdat je hem echt nodig hebt!' Sneeuwvlokje haalde haar schouders op en begon haar vriendjes en vriendinnetjes te bellen. 'Komen jullie bij mij in de sneeuw spelen? Ik heb genoeg truien en wanten en slees en zelfs een echte arrenslee met acht rendieren!' In een wip waren haar vriendjes en vriendinnetjes bij haar. Ze graaiden wat warme kleren bij elkaar en renden weer naar buiten. Iedereen gilde van de pret. De sneeuwballen vlogen door de lucht en op het ijs in het zwembad probeerden ze met vallen en opstaan te schaatsen. Toen het donker begon te worden, maakten ze een kampvuur in de tuin van takken. Ze zongen kerstliedjes en aten oliebollen en erwtensoep tot hun buikjes vol waren. Een paar kinderen begonnen te geeuwen en besloten hun ouders te bellen om opgehaald te worden. Maar

de ouders konden niet komen omdat er zoveel sneeuw was gevallen. Sneeuwvlokje en de andere kinderen wikkelden zich in de dikke dekens en vielen moe van het spelen in de sneeuw in slaap. De volgende dag speelden ze opnieuw in de sneeuw en weer konden de ouders niet komen vanwege de enorme sneeuwval. Ze zeiden: 'Kijk maar op het nieuws wat er is gebeurd op het eiland door al die sneeuw.' Sneeuwvlokje zette de tv aan en de kinderen zagen dat het hele eiland onder een dikke laag sneeuw lag. Er braken vechtpartijen uit omdat iedereen een plekje probeerde te bemachtigen bij de grote oliedrums waar vuur in werd gestookt. Niemand lachte, niemand gooide sneeuwballen of maakte sneeuwpoppen. Er werd wel veel gebibberd, geniest en gehoest. De kinderen waren geschrokken van de televisiebeelden. Niemand had meer zin om in de sneeuw te spelen. 'Weetje wat? Laten we nog een keer met de arrenslee gaan rijden!' riep Sneeuwvlokje, want nu het eindelijk sneeuwde wilde ze het liefst de hele dag met haar vriendjes en vriendinnetjes in de sneeuw spelen. Maar de kinderen bleven in hun dekens voor de televisie zitten.

Sommigen huilden omdat ze hun familie hadden gezien, helemaal verkleumd en ziek op straat. Ze wilden dat het stopte met sneeuwen. Sneeuwvlokje die niemand meer had om mee te spelen werd ook verdrietig. Ze durfde niet te vertellen dat de sneeuw haar idee was. Ze sloop stiekem naar een hoekje in de tuin en riep het feetje. 'Winterfeetje, ik wil graag mijn laatste wens doen.' Het feetje knikte en zwaaide al met haar toverstokje. 'Ik wil dat het meteen stopt met sneeuwen!' Gelijk brak de zon door. Het was inderdaad gestopt met sneeuwen. De arrenslee met sneeuwspullen was verdwenen en ook het stalletje met lekkers stond er niet meer. Toen rende ze naar de kinderen. Op de televisie zag ze de mensen dansen in de smeltende sneeuw. Het ijs in het zwembad was al bijna gesmolten en de kinderen werden opgehaald door hun ouders. Nooit heeft Sneeuwvlokje aan iemand durven vertellen over het feetje en haar sneeuwens. Wel hing ze de schaatsen die ze de volgende dag bij het zwembad vond boven haar bed. Heel af en toe riep ze zachtjes het winterfeetje, maar ze heeft haar nooit meer gezien.